

Izdajatelj in odgovorni urednik:
Šimen Jak.

Izhaja 15. in 30. dan vsakega meseca ter velja za celo leto 4 gld., za pol leta 2 gld. in za četrť leta 1 gld.
Za oznanila plačuje se od čveterostopne petit-vrste 6 kr. če se jedenkrat tiska, 5 kr. če se dvakrat in 4 kr., če se trikrat tiska.
Večkratna oznanila primerno ceneje.
Uredništvo in upravništvo je v Ljubljani (Krakovski nasip št. 18).

Pesem ljubljanskih smodkaric.

Mladenke mi smo zale,
Deklet ljubljanskih cvet;
Kdor enkrat le nas vidi,
Na mah je ves razvnet.
Ko trabuke smo košate,
Rezke, ko viržinke;
Fine, kakor cigarete,
Nikdar svetohlinke.

Med tednom smodkarice,
Pušila zvijamo,
V nedeljo gospodične
Življenje vživamo.
Ko trabuke smo košate
Rezke, ko viržinke,
Fine, kakor cigarete,
Nikdar svetohlinke.

Kadar je v zvezdi godba,
Nališpamo se mi,
Zavidno da gospoda,
Upira v nas oči.
Ko trabuke smo košate,
Rezke, ko viržinke,
Fine, kakor cigarete,
Nikdar svetohlinke.

Ko ribič na postrve
Prežé na nas možjé
Za norca vse imamo
Nikdar nas ne vlové.
Ko trabuke smo košate,
Rezke, ko viržinke,
Fine, kakor cigarete,
Nikdar svetohlinke.

Na maskeradi.

Gospod Fran Zagorec je bil znan kot jako miren in ravnodušen človek. Po svoji starosti bil je sicer že član črne vojske, toda to ga ni vznemirjalo, prvič zato, ker tega niti vedel ni, drugič pa zato, ker je bil prepričan, da je doba velikih vojen minila, odkar je v naši domovini obveljala narodna ravnopravnost. Gospod Zagorec ni imel nikakih nad in nikakih namenov. Tudi strastij ni poznal. Življenje je bilo zanj dolga vrsta dnij, kateri so se drug od drugega razločevali le po barvi, s katero so bili zaznamenovani v koledarji. Kadar je postala moderna nova barva kravat, tedaj se je začel za gosp. Zagorca nov letni čas. Tudi o tem ni premišljal, čemu prav za prav živi, zakaj sodil je, da je človeštvo že zadostno preskrbljeno s filozofičnimi sistemi. Kadar mu je pa slučajno na misel prišlo, da je telo njegovo umrljivo, tedaj ga je vznemirjala samo jedna misel, namreč ta, da bode v nebesih jako mnogo ljudi, ki se v boljši družbi ne znajo obnašati, kar je bilo za gosp. Zagorca jako mučno. Gosp. Zagorec ni bil vselej takih mislij, časih je bil prav živ človek, a sedaj mu je bil mir, popolni mir, najljubši. Zabaval se je le tedaj, kadar se je prav pošteno dolgočasil, in osvojil si je bil tekom časa v tej umetnosti toliko dovršenost, da bi bil mogel prav lahko pisati izvirne veselo igre za slovensko gledališče. Po zimi hodil je rad v gledališče in v koncerte, a kadar je bil kak ples v čitalnici, prišel je tudi in užil svojo mero dolgočasja stojé in v fraku. Na ta način zašel je bil tudi na maskerado, a kar je videl, zanimalo ga je tako malo, da se je po svoje prav dobro zabaval; kot izobražen mož, del je vedno roko pred usta, kadarkoli se mu je zevalo.

Gosp. Zagorec je ravno ogledoval dimenzije peči v dvorani, ko začuje poleg sebe nekako šumenje. Obrnil je svoj pogled od peči in strmeč zapazil, da stoji poleg njega droben domino z malimi labodovimi perutmi.

— Dobro, rekel je Fran Zagorec mirno in počasno, kakor je umel govoriti samo on; idiva . . . ali ljubiš torte ali bisquit? Ker se pa mali domino ni premaknil z mesta, začudil se je Zagorec še bolj.

— Ti torej nečeš slaščic?

— Motiš se, odgovorila je maska nekako zaničljivo. Jaz sem dama.

— Hm, rekel je Zagorec nekoliko zategnjeno. Kaj je to? Po moji sodbi razločujemo troje spolov: močni spol, lepi spol in grdi spol.

— Domino odpel je desno svojo rokavico in pokazal Zagorcu drobno, fino ročico.

— Hm, rekel je znova Zagorec ogleduje roko, sodim: pet ali šest ali sedemindvajset let. Sem-li pravo pogodil?

Domino pokazal je malo rudeče svoje uho.

— Hm, ponavljal je Zagorec, sedem ali šest ali petindvajset let! Dobro! Končajva dokazovanje. S čim Ti morem postreči?

— Idiva se izprehajaj po dvorani.

— Glej, ljubi kanarček, ali kar koli si že — jaz sem botaniko že precéj pozabil — glej, koliko je tu mladih, ljubeznivih mož, katerih vsak posamni bi bil srečen, da ga imaš za norca. Osreči katerega izmed njih.

Domino ni dal odgovora. Neznana tujka oklenila se je njegove roke in začela sta po dvorani hoditi.

— Postaral si se Fran, rekla je maska.

— Ti me torej celo poznaš. Veruj mi, to je jako lepo izpričevalo zate. Toda oprosti . . . polnoč je . . . moj čas je potekel . . . Danas mi je še sila mnogo delati . . . Prav veselilo me je, da sva se sešla.

— Ostani, prosila je ona in — ostal je. Po kratkem molku rekla je zopet maska: Fran, nekdan sem te ljubila.

— Tako? vprašal je Zagorec mirno. Se-li morda spominjaš, kaj sem jaz tedaj čutil? Ljubil sem namreč nekako pogostoma. Doma imam zveženj fotografij, ki reprezentujejo vsaj pet kilogramov take ljubezni.

— Hrani svoje zbadanje, zavrnila ga je maska. Jaz sem te ljubila, ne da bi bil ti zato vedel. Ti me nisi nikdar zapazil, in jaz nisem s tobaj nikdar govorila. Ti me ne poznaš in nikdar ne boš izvedel, kdo da sem. Morda je bila to sreča, katere sva se ognila oba: Ti in jaz.

— Sreča! Fran Zagorec zasmel se je tako glasno, da se je sam ustrašil. Sreča! Ali veš, kaj je sreča? Smodka, ki dobro kadi; zadnja žveplenica, ki se užge; suknja, ki dobro pristojta; pero, ki ne praska, kadar pišeš; robec, ki ga nisi doma pozabila, zlasti in pred vsem pa: opeka, ki je s strehe padla na glavo tvojega bližnjika; denarnica, ki je bila ukradena tvojemu prijatelju; stekli pes, ki je napadel soseda; zobobol, ki trpinči tvojega znanca — to je sreča!

— To je tvoj nazor o sreči? smejala se je maska, da so se labodove peruti tresle. Čuj, Frane, kako silno si se izpremenil! Ali si vedno tako mislil? Ali nisi nikdar nič čutil, kadar se je dotaknila tvoja roka druge roke, kadar . . .

— Pustiva to, rekel je Fran hitro. Čemu bi preiskovala pradobo mojega življenja. Fran od nekdan grešil je mnogo neumnostij. Naj v miru počiva. Nekoč tekkel je ta bedak v dežji dve uri daleč, da poljubi svoje ljubice — psička. Veruj mi, nežni labod, človek je popoln in srečen, kadar plava v društvu kot — karp.

— In tebe sem jaz nekdan ljubila? Toda, ali nečeš vedeti, kako je to bilo?

Odkritosrčno rečeno: ne, toda ker vidim, da bi mi ti to rada povedala: da. Ali pomisli: človeško življenje je kratko in torej ni treba, da bi bila tvoja povest dolga.

— Prav! Ne bodem te dolgo mučila . . . Deset let je že tega . . . tedaj si hodil za neko nemško igralko...

— Ah da, vzkliknil je Zagorec. Spominam se! Ime ji je bilo Ema in lasé je imela tako rumene, kakor dozorela pšenica.

— Ne, imenovala se je Lujiza, in imela je črne lase . . .

— Res? . . . Čakaj malo! Črna Lujiza? Ah da! Že vem! Nje mati je tabak njuhala. Ah ne! To je bila mati neke druge, neke . . . vse jedno . . . Kaj je bilo torej s tisto Emo?

— Moji stariši stanovali so v isti hiši, kakor tvoja Ema. Časih srečala sem te na stopnicah. Bil si tedaj še galanten in pozdravil si me časih in od tedaj sem te ljubila. Stariši moji zapazili so pri meni neko spremembo in poslali so me na Bled. Ko sem se vrnila, ni bilo tvoje Eme več v Ljubljani. Utekla je bila z nekim natakarnjem. Videla sem te bolj poredkoma, v Zvezdi, v Lattermanovem drevoredu — kakor je baš naneslo. Tedaj se je o tebi mnogo govorilo in nič kaj dobro! —

— Da! pritrdil je Zagorec. Tedaj je bila v moji sobi zastopana cela zbirka slabih lastnostij.

— Potem sem te še nekoč videla — daleč od tod . . . v Benetkah . . . im potem sem se omožila.

— Ti si omožena?

— Da! Obljubi mi, da se ne boš nikdar brigal zame, in pokažem ti svojega moža.

— Obljubim!

— Glej oni le . . . tam poleg peči . . . z dolgo žolto brado . . . to je moj mož.

Zagorec je molčé prikimal z glavo.

— Tako ga ne ljubim, kakor sem ljubila tebe, . . . a rada ga imam . . . od srca. Jutri se vrnem ž njim na svoj dom, daleč od tod . . . v samoto . . . in s tem je končana moja povest. Ako ti je bila všeč, smejala se ji bodeva oba.

Fran Zagorec pa se ni smejal. Molčé stopal je poleg tujke in čudno mu je bilo pri srci. Zdelo se mu je, kakor da se je v njem nekaj odtrgalo in padlo v globoko brezdno; zdelo se mu je, da tišči nekaj k njegovemu srcu, vedno hitreje in hitreje, neznana toplota ogrela mu je trdo, okamenelo srce in v tem hipu se je zasmejal glasno, tako da se je spremljevalka njegova kar prestrašila, a on ji je naglo rekel:

— Ne smejem se povesti tvoji! Ne! Smejem se, da je življenje tako grozno bedasto! Koliko mask in kako malo ljudij! Tisti, ki se ljubijo, se ne ljubijo o pravem času. Ti si tam — jaz sem tukaj, in mej nama brezdno . . . pristoynosti; ti molčiš — jaz sem slep, mej nama je švepada usoda; ti si labod — jaz sem karp in loči naju prisega trdna, kakor skala in mož z žolto brado. Zlodej vzemi zlodeja!

— Tako, tako! rekla je ona počasi in šaljivo. Sreča torej ni samo suknja ki dobro stoji? Nekaj isker

tli tudi še v tvojem srci . . . Povej mi odkrito, zakaj se ti nisi oženil?

— Zakaj? Ah, to je povsem naravno . . . zakaj. ženski svet, o, ženski svet . . . in potem še mnogo drugih ozirov . . . in še nekaj milijonov drugih uzrokov . . . potem ker sem s svojo postrežnico prav zadovoljen . . . zajutrek dobivam tudi prav dober . . . Potem, veš, samstvo mi pristoja dobro in kraj mojih hlač mi priméren za zakonskega moža . . . skratka, razlogov imam celo vrsto, da privoščim vsakemu zakonskemu človeku tisto jamo, ki si jo sam iskoplje. Tako si prihranim vsaj pota in troške za ločitev.

— A si li tudi srečen?

— Da . . .

— Ostani srečen in Bog bodi s tabo.

Tujka izpustila je roko Frana in kakor da bi hotela duhati cvetko, ki jo je imel v zaponi, naslonila je glavo na njegova prsa . . . Le jeden trenotek bila je tako naslonjena in se potem obrnila od njega.

— Ali že greš, uprašal jo je on.

Molčé je nagnila glavo.

— Z Bogom — labod, rekel je tiho.

Odgovorila ni, krepko mu je stisnila roko in odišla.

Fran Zagorec pogledal je na uro: bilo je pol jedne.

Ustrašil se je tega prestopka proti svojemu principu, a vender ni hitel naglo domov, počasi, s povešeno glavo, stopal je po stopnicah. Na ušesa mu je zvenela godba, slišal je ropot in šum in vesel smeh in bleda ustna njegova so zaničljivo mrmrala besedico: Sreča.

Modern junak.

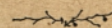
A: Sinoči so me napadli štirje korenjaki.

B: In te pretepli?

A: Ne, vse štiri sem pognal v tek.

B: Ne verjamem, da bi bil ti sam pognal štiri korenjake v tek.

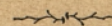
A: Da, da, jaz sam. Toda jaz sem tekel naprej, oni štirje pa za menoj. —

Dober svet.

Kovač: Kaj praviš, sosed čevljar, kako bi se najhitreje spomnil vseh grehov, kar sem jih storil med letom.

Čevljar: Domov pojdi, pa se skregaj z ženo; ta ti bo povedala vse, kar si storil in še več.

Nikdar zadovoljna.

Hudomušnik: Naj kdo reče, kar hoče, ženske niso nikdar zadovoljne! Včeraj je žena name kričala zato, ker jej nisem prinesel pomeranč, a danes, ko ji zdravnik zob dere, kriči zopet.

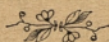
*Če po svetu se oziram,
Marsikoho vidim stvar,
A med vsemi najbolj čudna
Štirski je gospod glavar.*

*Mož je sicer glave plitve,
A visokega stani
In ponosen je nad mero
Slave svojega rodu.*

*Dokler žep mu bil je prazen
Bil pohleven je grofič,
Kar ženo ima petično,
Mu Sloven ne šteje nič.*

*Kar na Štirkem je slovensko,
Grof presceti vse mrzi
Da mu moč je dana, vse nas
V žlici vode potopi.*

*Slava Stvarniku v višavah,
Wurmbrand je samo glavar
Za sovraštvo grofa tega
Je Slovencem malo mar.*

Moralichen človek.

Usnjar Glavič zapustil je mladi in lepi svoji udovi precej veliko premoženje — žal, da ne v gotovini, nego večinoma v terjatvah, katere so imeli mali obrtniki plačati usnjarju za dobljeno blago. Glavičeva vdova ni bila samo lepa in mlada, ampak tudi jako energična. Da reši, kar je bilo mogoče rešiti, začela je terjati dolžnike in novi posel šel jej je še dosti dobro izpod rok.

Čevljar Kvedrovec je bil tudi precej izdatno svoto dolžan pokojnemu Glaviču, za plačilo se pa ni kar nič zmenil, nego si pomagal s praznimi izgovori. Glavičeva vdova, uvidši, da zlepa ne dobi od Kvedrovca ničesar, šla je nekatere krate osebno k njemu in ga terjala, a ker niti to ni pomagalo, pisala mu je prav robato pismo in mu pretila s tožbo.

Drugi dan dobila je svoje pismo neodprto nazaj, a poleg pisma bil je listek, na katerem so bile čitati nastopne besede:

„Svarim Vas enkrat za vselej, da ne motite več moje obiteljske sreče! Prišli ste nekatere krate v moje stanovanje, tako da je moja žena po pravici ljubosumna.

Zdaj me pa vodite celo pismo v skušnjavo, kar nikakor ni častno za pošteno vdovo. Če ste vi postala Putifarica, jaz se še nisem izpremenil v Jožefa, ampak se pišem še vedno

Andrej Kvedrovec“.

Dober uzrok.

Pepe: Povej, Tone, zakaj se ne ženiš znova? Petičen si dovolj!

Tone: Pameten pa tudi dovolj, da tega ne storim. Kake križe in težave sem imel s prvo ženo! Kadar sem prišel iz krčme, takoj ti je zavohala, če sem bil kaj pil, a kadar sem bil žejen, ni nikdar nič vohala.

Razložek.

Ako si sestradan človek ne vé pomoči in umakne kje hleb kruha, da uteši največjo lakoto, zove se to tatvina in zakon določa za to primerno kazen. Ako je pa imovit ali sicer dobro stoječ človek pokradel par tisočakov, zove se to „kleptomanija“ in tatu dobe v roke — zdravniki za umobolne!

Čuden svetnik.

Sodnik: Najprej ste ukradli 100 gold., sedaj pa zopet 80 gold. Kaj se ne mislite poboljšati?

Tat: Saj sem se že poboljšal za dvajset goldinarjev.

Pogumen pes.

Jaka: Moj pes je pogumen, moj; še takrat je lajal, ko se je prošt skozi vas peljal.

Ženska lokavost.

Soproga: Kupi si vender že nov klobuk. Stari je že ves oguljen.

Soprog: Mislim, da je za nekaj časa še dober.

Soproga: No, potem pa kupi vsaj meni nov klobuk.

Iz odvetniške prakse.

Odvetnik: Torej gospod N. vam neče plačati računa?

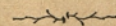
Krojač: Ne. Trikrat sem ga že terjal, pa vselej zamen.

Odvetnik: Kaj pa vender pravi?

Krojač: Da naj se poberem k vragu.

Odvetnik: In kaj ste mu odgovorili?

Krojač: Ničesar! Kar naravnost sem šel k Vam.

Krivo razumel.

Prvi sosed: Ta-le dež je pravi božji dar! Zdaj bo vse iz zemlje pognalo.

Drugi sosed: Bog ne daj; jaz sem že tri žene zakopal.

— Čuj, maska, ali si že čula najnovejši dovtip?

= Ne!

— Stedryjev morilec je prišel ljubljanski policiji na sled.

= Policija pa njemu še ne! Ha, ha!

= Da, ali ti menda ne veš, da je naša policija jako tolerantna. Koliko let je prodajal Lahov Pepe cigarete, in nihče se ni zmenil za to!

= Tudi celjska policija je bila o sokolski slavnosti jako tolerantna in — obneslo se ji je.

— Kako to?

= No, saj vidiš, vzlic temu da so bili oproščeni zatoženi odborniki Sokola celjskega, vzlic temu, da je torej sodno dokazano vse to, kar se je očitalo mestni policiji, vzlic temu še ni policija podržavljena.

— Eh prijateljica, Celjski nemčurji imado mogočne zagovornike. Grof Wurmbrand in dr. Foregger vitez Prostopidarjevič od Framasongrada to sta ti uplivna in mogočna gospoda in pametna, ne, ta dva nista več pametna, ta dva sta že „künstna“.

= Pa jim ne bo dosti pomagalo, celjskim nemčurjem.

— Nič! Hvala Bogu, celjski Slovenci so žilavi in ugnali bodo tiste nemčurje v kozji rog, da se bo vsa Slovenija smejala. Saj že zdaj, odkar jim grè za kruhek, postali so pohlevni in s slovenskim kmetom ti lepo slovenski govoré, kakor lakaj s svojim gospodarjem.

= Samo Düftschmied se še ni udal!

— Pa se bo kmalu. In kadar bo umrla „D. W.“ hodil bo Düftschmied po slovenskih vaseh in upil: Nič zü handle?

= Za poč't!

Oče in sin.

Sin: Veste kaj oče, jaz sem bil na božji poti, storite mi nekaj na ljubav, za me in za Vas bode dobro.

Oče: Kaj bi rad?

Sin: Glejte oče, poskusite enkrat s *pošteno* kupčijo....

Oče: No, le molči... v špekulacije se pa jaz ne spuščam.

Hudobno uprašanje.

Gospodična: Nikdar bi ne vzela moža, ki me vzame samo zaradi novcev.

Gospod: Oprostite, zaradi česar naj Vas pa potem vzame?

Lepo povedano.

Trgovec: Gospod Zalokar, idite takoj h gospodu Pipušu in recite, da ga bodem tožil, če mi ne plača dolga nemudoma.

Pomočnik: S čim naj Vam pa siromak plača — saj ne zasluži več ko jaz.

Za trnovsko vojašnico.

Neki kolesar, vozeč se po vojaškem jahališču, padel je bil raz bicikel. Ko je baš pobiral svojega rojstva kosti in ogledoval raztrgano obleko, prihiti k njemu rudečenos korporal in zagrmi: Čujte gospod, odrinite koj od tod, tukaj je c. in kr. jahališče ne pa prostor za javne zabave.

MISLI.

Mnoge žene ljubijo blišče se solnce le zato, ker jim daje povod zahtevati od moža — nov solnčnik.

Emancipovana dama se odpové takoj svojim načelom, samo da ji obljubiš zakon.

Usoda je usmiljena! Ako ti je uničila vse, nakloni ti resignacijo.

† Ivan Železnikar, slovenski pisatelj, urednik „Slov. Naroda“ itd. je 26. dan t. m. v tukajšnji dež. bolnici umrl po dolgotrajni mučni bolezni. Pokojnik bil je tudi lastnik in urednik „Brusa“ ter je z njim prominil edini zastopnik slovenske humoristike poslednje dobe. Urejeval je „Brusa“ tudi še, ko ga je huda bolezen že močno upognila bila, in še-le, ko so ga povsem popustile moči, je prenehal.

Lahka bodi rođoljubu domača zemlja slovenska!

Listnica upravnistva.

Tudi to številko našega lista poslali smo nekaterim znanim rođoljubom na ogled. Tiste gospode, kateri se ne mislijo naročiti, prosimo uljudno, da nam to številko vrnejo. Kdor številke ne vrne, tega upišemo med naročnike.

Najnižje cene!

Fran Petrič,

trgovina z manufakturnim in kramarskim blagom

v Ljubljani, Špitalske ulice št. 6

(poleg Lingarjevih ulic)

— priporoča —

svojo veliko zalogo in raznovrstno izbero

modnega in kramarskega blaga, sukna za moške in ženske obleke, svilnate in volnene robce za na glavo v najrazličnejših bojah, platno, kotonino, hlače, vino, volneno, blago, lepo, močno, dvojne širokosti, meter po 50 kr. in več.

Ceniki in vzorci franko!

Domača trrdka!

Svoji k svojim!

Zobni zdravnik iz Berolina

UNIV. MED.

D. R. JACOBI

Stari trg 4 LJUBLJANA I. nadstr.

ordinuje od 9. do 12. ure dopoldne in od 2. do 5. ure popoldne; ob nedeljah od 9. do 11. dopoldne; za siromake ob petkih od 9. do 10. ure dopoldne.

Priporočilo in naznanilo preselitve.

Vže mnogo let v Ljubljani poslujoča domača trrdka

Peregrin Kajzel

trgovina s steklom in porcelanskim blagom

naznanja prečast. duhovščini in slavnemu občinstvu v mestu in na deželi, da se je preselila iz hiše št. 15 na Starem Trgu v popolno novo urejeno prodajalnico

na Starem Trgu št. 13

v dr. Ahačičevi hiši.

V zalogi ima najrazličnejšo steklovino: svetiljke, cerkvene svečnike, podobe v okvirih itd. itd., barveno steklo za božje hrame. — Prevzema v njegovo stroko spadajoča naročila pri stavbah, katera izvršuje točno in cenó. Največa izbira kuhinjskega orodja.

ZOBOZDRAVNIK

SCHWEIGER

stanuje

„pri Maliču“ II. nadstropje, št. 25-26

Ordinuje vsak dan od 9.-12. ure dopol. in 2.-5. ure popoldne.

Ob nedeljah in praznikih od 9.-1. ure popol.

Najnovejše in najboljše vrste umetnih zobovij in zob. — Najboljše in trpežne plombe v zlatu in platinu za sprednje zobe, posteklenjene plombe povsem in nerazložno take, kakor so zobje.

➡ Za vsa dela in operacije se garantira. ➡

F. S. Rojnik v Ljubljani

Križevniški trg št. 8

trgovina s specijarijskim, materijalnim, kolonijalnim in barvarskim blagom priporoča razun navedenih vrst blaga tudi še posebe: masti — zabele po najnižjih tržnih cenah, različne mineralne vode za origi cenó, Kneipp-ovo sladno in Öl-ovo kavo itd. itd.

➡ Prodaja kolkov in poštnih znamk. ➡

FRANCE ČUDEN

urur — (prej J. Geba) — urur

Slonove ulice v Ljubljani (Filij. v Trbovljah)

priporoča

svojo zalogo najraznejših zlatih in srebrnih žepnih ur, stenskih in ur s stojalom, ur budilnic itd., kakor tudi veliko izbero zlatih, srebrnih in nikelnatih verizic, dalje prstanov in raznih drugih v urarsko obrt vštევajočih se stvarij. Popravila izvršuje najvestneje in cenó ter jamči za trajnost svojega blaga.

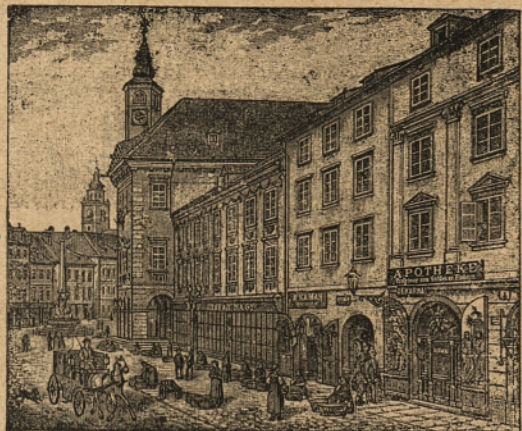
BRATA EBERL

izdelovalca oljnatih barv, lakov, firnežev in napisov v Ljubljani, za Franciškansko cerkvijo št. 4

priporočata svojo zalogo navedenih izdelkov, kakor tudi svojo pleskarsko obrt za stavbe in meblje ter izvršujeta vsako v njuno struko spadajoče delo fino, reelno in kar najceneje.

Lekarna v Ljubljani

poleg mestne hiše je stara nad 150 let.

V lekarni poleg rotovža gosp. pl. Trnkoczy-ja se dobivajo naslednje popisane domača zdravila vedno sveža (frišna) in se razpošiljajo proti poštnemu povzetju z obratno pošto.

Lekarni Trnkoczy-jeve firme je pet, in sicer: Na Dunaju: Viktor pl. Trnkoczy, V., Hundsthurmerstrasse 113 (tudi kemična tovarna); dr. Oton pl. Trnkoczy, III., Radetzkyplatz 17, in Julij pl. Trnkoczy, VIII., Josefstädterstrasse 30; v Gradci (na Stajerskem): Vendelin pl. Trnkoczy; v Ljubljani: Ubald pl. Trnkoczy.

Lekarna Trnkoczy-jeva v Ljubljani

priporoča:

Cvet zoper trganje (Gichtgeist)

lajša izdatno in prežene bolečine. — Steklenica stane 50 kr., tucat 4 gld. 50 kr.

Planinski zeliščni prsni sirup kranjski za odraslene in otroke; razkroja sliz in lajša bolečine pri kašlju, hripavosti, vratobolu, prsnih in pljučnih boleznih. — Stekl. 50 kr., tucat 5 gld.

Schutzmarke.

Marijac. kapljice za želodec

so izvrstno, uspešno, želodec krepilno, slezo ločilno, odvajno in slast do jedi oživilno zdravilo. — Steklenica 20 kr., tucat 2 gld., 5 tucatov samo 8 gld.

Kri čistilne kroglice ne smeje bi se pogrešati v nobeni rodbini. So lahko odvajajoče, slezo odganjajoče zdravilo pri zabasanji, skazenem želodci. Stane: skatljica 21 kr., zamotek s 6 šk. gl. 1.25.

Esenca za želodec, 1 stekl. 10 kr., 1 tucat 1 gld., 5 tucatov samo gl. 4.50.

Angleški čudotvorni balzam, 1 stekl. 10 kr., 1 tucat 1 gl., 5 tucatov samo 4 gld.

Andr. Druškovič,

trgovec z železnino

v Ljubljani, Mestni trg št. 10

priporoča:

bogato svojo zalogo štedilnikov, nagrobnih križev, kuhinjskega in vsakovrstnega poljedelskega orodja, kovanja za okna in vrata, cementa itd — sploh vsega v to stroko spadajočega blaga po najnižji ceni.

Fine vodne pile in žage,

za kojih izbornost se jamči.

JOSIP PAULIN v LJUBLJANI

mejnarodna potovalna pisarna za prirejevanje posebnih vlakov in prodaja najugodnejših voznih listkov za potovanje po celem svetu.

Umetne zobe in zobovja

stavlja na način,

ki ne prouzroča nikakih bolečin,

ter opravlja

vse zobne operacije in zobna plombovanja

zobozdravnik A. Paichel

v Ljubljani,

tik Hradskega mostu, I. nadstr.

Prva kranjska tovarna
oljnatih barv, firneza, laka in klija

Ad. Hauptmann-a

v Ljubljani.

Zaloga:

Šolski drevored številka 6
Semeniško poslopje.

Filijala:

Slonove ulice številka
10—12.

UMETNO IN KUPČIJSKO VRTNARSTVO

Alojzija Korsike v Ljubljani

izdeluje dovršeno lepe vence in šopke, poskrbuje k vencem i trakove z napisi ter priporoča raznovrstna semena.

Ilustrovani katalogi zastojn in franko.

Stila iz obilnega življenja.